

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2748/2024
27.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ПД „Војводина“ ДОО Ново Милошево, кога заступа пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора о вансудском поравнању, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 26/24 од 10.06.2024. године, у седници одржаној 27.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 26/24 од 10.06.2024. године у преиначујућем делу, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 26/24 од 10.06.2024. године у преиначујућем делу.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 115/2023 од 05.12.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и утврђено да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба под тачком II подтачка д) и тачком III Уговора о вансудском поравнању од 09.01.2007. године пословни број 01.23/07, који је закључен између тужиле и правног претходника туженог АД „Ђуро Стругар“ из Куле. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 129.600,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке, одређено је да се тужила ослобађа од обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж1 26/24 од 10.06.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба туженог и преиначено решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова поступка преко износа од 48.600,00

динара до досуђеног износа од 129.600,00 динара са разликом припадајуће законске затезне камате, док је у преосталом побијаном непреиначеном делу оспорена одлука потврђена. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 26.740,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиле са захтевом за накнаду трошкова састава овог одговора.

Законом о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон) су прописани услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права.

Изјављеном ревизијом се оспорава правноснажна одлука о трошковима парничног поступка. Како против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка применом процесних одредби ЗПП-а не може да се изјави посебна ревизија, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, због чега је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Према одредби става 2. овог члана ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу које не чини главни захтев странке без обзира што се ради о решењу којим се поступак окончава (члан 163. став 4. ЗПП).

У конкретном случају, изјављеном ревизијом се оспорава правноснажна одлука о трошковима парничног поступка. Дакле, изјављена је против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиле које не чини њен главни захтев и то применом процесних одредби ЗПП-а, па је с обзиром на врсту побијане одлуке ревизија недозвољена без обзира на преиначујућу одлуку другостепеног суда.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Како састав одговора на ревизију није трошак који је био неопходан туженом за вођење ове парнице, то је применом члана 154. став 1. у вези са чланом 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**